

[Hartvig Frisch.]

i alt 7, men Retten beklædes til enhver Tid kun af 5 Medlemmer, idet de 2 Lægdommere plus en Sagfører træder i Virksomhed ved Disciplinærsagerne, medens omvendt begge Sagførere og Retsvidenskabens Repræsentant beklæder Retten sammen med de to Dommere ved Genoptagelsessagerne.

Det var ved Sagens første Behandling det ærede Medlem Hr. Steen, der rejste Spørgsmaalet om Lægdommernes Medvirken, og i Udvalget var man straks stærkt interesseret, men det viste sig ved en nærmere Betragtning, at Lægdommernes Medvirken kun vanskeligt kunde opretholdes ved Genoptagelsessager, fordi disse jo oftest vil kræve betydelig juridisk Viden og praktisk Indsigt i Bevisbedømmelse. Man tænke sig de Pakker af Aktstykker, som vil blive leveret angaaende en saadan Sag, og Lægmænd, stillet over for det uden at være vant til en saadan Bedømmelse. I Virkeligheden kan det ikke siges at være en gunstig Form ved Genoptagelsessager. Derimod synes uægtelig Lægdommere i høj Grad paa rette Plads ved Bedømmelsen af Disciplinærforsøelserne, hvor der virkelig kan være Tale om Umiddelbarhed ved Bevisførelsen. Resultatet af Overvejelserne er derfor blevet den nævnte Forgrening af Retten.

Naar man fra Mindretallets Side, som det ses af Betænkningen, har villet rejse Spørgsmaalet om det grundlovsmæssige i denne Disciplinærdomstol, forekommer det Flertallet helt uforstaaeligt. Grundlovens § 71 kræver, at en Dommer ikke kan afskediges uden ved Dom, men ingen kan vel paastaa, at det er Grundlovens Mening, at Dommere kun kan dømmes af deres egne specielle Kolleger. Et andet Spørgsmaal er Retten til at appellere en saadan Dom, og det vil jeg senere under Omtalen af Ændringsforslagene komme tilbage til.

Ved Genoptagelsessagerne beklædes Retten altsaa foruden af de to Dommere og de to Sagførere tillige af en Repræsentant for Retsvidenskabens. Hele Udvalget er her enigt om, at denne retslærde ikke bør kunne tages fra Centraladministrationen og endnu mindre naturligvis fra Anklagemyndigheden. Mindretallet har i sin Mindretalsbetænkning peget paa, at der skulde alligevel være en Mulighed for, at Beskikkelse af en Mand inden for Centraladministrationen kunde finde Sted. Jeg vil da gerne heroverfor tydeliggøre det som hele Udvalgets Mening, at ingen Embedsmand fra Centraladministrationen, end mindre altsaa fra Anklagemyndigheden, kan beskikkes til dette Hverv.

Jeg vender mig derefter til Ændringsforslag Nr. 4, hvor det altsaa foreslaas, at for Suppleanter skal Beskikkelsens Varighed kun være to Aar. Meningen hermed er, at man har skønnet, at disse Suppleanters hele borgerlige Status, deres Bopæl o. lign. i de Aar, der eventuelt hengaar, meget vel kan tænkes ændret saa meget, at det vil volde Vanskeligheder, den Dag Beskikkelsen pludselig skulde blive Virkelighed.

Ændringsforslag Nr. 5 indeholder i Virkeligheden en Underændring, for saa vidt som det er en Ændring til en Ændring. Det vil her erindres, at Justitsministeren ved første Behandling af Lovforslaget straks bebudede Ændringer til Lovforslaget, og jeg har ladet disse Ændringer optrykke som Bilag I til Lovforslaget, for at Tinget kan følge, hvorledes disse af Justitsministeren bebudede Ændringer dels har set ud, og dels hvorledes deres Skæbne har været. Man vil i Bilag I se, at disse Ændringer i alt væsentligt er gaaet uændrede over i Forslaget med Undtagelse af Ændringen til § 9. Det ses, at Formuleringen af de af Justitsministeren oprindelig stillede Ændringer lød saaledes, at Besværinger skulde fremsættes skriftligt for Rigsadvokaten, der indbringer Sagen for den særlige Appelret, og saa tilføjes det: medmindre Rigsadvokaten mener at kunne afvise Besværingen. Herom har der været ført en Diskussion, og Udvalget har ønsket dette ændret. Det vil ses, at i Ændringsforslag Nr. 5 findes denne Sætning ikke. I Stedet for staar der:

„Finder Rigsadvokaten, at en i Henhold til 1ste Stykke fremsat Besværing efter Klagerens egen Fremstilling er aabenbar grundløs eller ikke falder ind under Bestemmelserne i nævnte Stykke, eller mener han, at en Klage angaaende det samme Forhold tidligere er afvist af Appelretten som ugrundet, henleder han ved Fremsendelsen Rettens Opmærksomhed herpaa.“

Udvalget har nemlig ment paa den ene Side, at man ikke vil tvinge Rigsadvokaten til at plædere en Sag, som han selv finder enten er en ren Gentagelse af en tidligere afvist Sag, eller som er grundløs; men paa den anden Side har man ment, at Appelretten ikke bør forholdes Kendskab til, at en Klage er indløbet, og dertil tjener saa denne Formulering i Ændringsforslag Nr. 5.

Jeg vender mig derefter til Ændringsforslagene Nr. 6 og 7. Man vil se, at de er ganske enslydende med det af Justitsministeren bebudede og af ham stillede Ændringsforslag, som er fremkommet efter en Forhandling med Dommerforeningen, saa